

Sygn. akt I C 635/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Ewelina Kiałka

po rozpoznaniu na rozprawie 17 grudnia 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko P. J. (1)

o zapłatę

I. uchyła nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 04 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 848/12;

II. oddała powództwo;

III. zasądza od powoda (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz pozwanego P. J. (1) kwotę 3.617 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje uiszczyć powodowi (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu kwotę 3.189 zł tytułem opłaty od zarzutów od uiszczenia której pozwany został zwolniony.

Sygn. akt I C 635/13

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. w pozwie skierowanym przeciwko P. J. (1) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwany ma zapłacić powodowi kwotę 85.013,44 zł z ustawowymi odsetkami od należności głównej, liczonymi od 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz koszty sądowe według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę leasingu numer (...). W celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z tej umowy, pozwany wystawił weksel in blanco bez protestu i upoważnił powoda do jego wypełnienia, zgodnie ze złożoną, łącznie z wekslem, deklaracją wekslową. Ze względu na powstałe zaległości w spłacie, umowa leasingu została rozwiązana. Po jej rozliczeniu powód wypełnił weksel zgodnie z treścią deklaracji wekslowej i wezwał pozwanego do wykupienia weksla 10 lipca 2012 roku. Powód wskazał, że przysługująca mu od pozwanego wierzytelność została zaspokojona w części, w kwocie 14.094,76 zł, zaś pozostała część w wysokości 85.013,44 zł nie została przez pozwanego uregulowana.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 04 stycznia 2013 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu nakazał pozwanemu P. J. (1), aby zapłacił powodowi kwotę 85.013,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.063 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł zarzuty domagając się jego uchylecia, oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił niezgodność wypełnienia weksla ze stosunkiem podstawowym, z uwagi na wygaśnięcie tego stosunku, to jest umowy leasingu numer (...) ze względu na spełnienie przez pozwanego świadczenia, co w konsekwencji pociągnęło za sobą wygaśnięcie prawa do uzupełnienia weksla.

W uzasadnieniu wskazał, że 08 maja 2009 roku zawarł z powodem umowę leasingu finansowego unitu stomatologicznego. Od samego początku trwania stosunku umownego dochodziło do licznych komplikacji z winy pracowników powoda, między innymi nieregularnie wystawiano noty obciążeniowe na poszczególne raty, nieregularnie doręczano harmonogramy spłat, a komunikacja z powodem była utrudniona. Pomimo tego pozwany spłacał raty leasingowe, aż do ostatniej opłaty w wysokości 270 zł za przeniesienie własności sprzętu, której dokonał 06 lipca 2012 roku. Pozwany podniósł, że wyczerpało to jego świadczenie z tytułu umowy leasingu. Wskazał dalej, że po dokonaniu przez niego ostatniej wpłaty, doręczono mu pismo – wezwanie do wykupienia weksla, na kwotę 99.108,20 zł przy wartości leasingowanego sprzętu określonego w umowie na 27.000 zł. Powód stał bowiem na stanowisku, iż dokonał dwukrotnie skutecznego rozwiązania umowy leasingu – 17 sierpnia 2009 roku i 05 października 2010 roku, a co za tym idzie przysługują mu kary umowne, odsetki, koszty windykacyjne, dające razem kwotę przekraczającą 3-krotność wartości leasingowanego sprzętu, którego obecna wartość wynosi około 5.000 zł.

Pozwany zarzucił, że umowa leasingu, wbrew temu co twierdzi powód, łączyła strony aż do kończącej ją, ostatniej wpłaty za przeniesienie własności sprzętu. Tym samym pozwany wywiązał się z umowy leasingu oraz nabył własność przedmiotu, a oświadczenia woli o wypowiedzeniu przez powoda tejże umowy przysyłane pozwanemu nie były skuteczne ani ważne. Pisma wypowiedzające umowę leasingu nie zostały bowiem podpisane przez osoby uprawnione do reprezentacji powoda, a poza tym czynność prawna wypowiedzenia umowy leasingu powinna zostać dokonana w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Tymczasem pisma zawierające wypowiedzenie nie były opatrzone własnoręcznym podpisem pracownika powoda, a jedynie oznakowane za pomocą faksymile, co nie jest równoznaczne z zachowaniem formy pisemnej.

Pozwany podniósł, że nieskuteczność wypowiedzenia umowy leasingu potwierdza także stanowisko powoda prezentowane w jego licznych pismach załączanych do harmonogramu spłat w przedmiocie łączącej strony umowy leasingu, wysyłanych przez wszystkie lata trwania umowy. Zarzucił, że niedotrzymanie przez niego terminu spłaty co niektórych rat, jeżeli miało miejsce, wynikało z braku doręczenia w terminie not obciążeniowych przez powoda. Z tych przyczyn oraz w kontekście wielkości dochodzonego roszczenia w stosunku do wartości przedmiotu leasingu, roszczenie powoda narusza także art. 5 k.c.

W odpowiedzi na zarzuty powód podniósł, że niniejszy spór należy nadal rozstrzygać na płaszczyźnie stosunku wekslowego. Podniesienie przez dłużnika wekslowego zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową nie oznacza bowiem, że proces o zapłatę należności wynikającej z weksla wypełnionego w oparciu o porozumienie wekslowe traci charakter tzw. „procesu wekslowego”. Ma to istotne znaczenie dla rozkładu ciężaru dowodu w takim procesie, ponieważ dłużnik wekslowy może powołać się na to, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym, jednakże musi tę okoliczność udowodnić. Powód wskazał także, iż pozwany nienależycie wywiązywał się z zobowiązań wynikających z umowy. Brak uiszczenia w terminie należności umownych oraz bezskuteczność kierowanych do pozwanego wezwań do zapłaty doprowadziły do rozwiązania z pozwanym w dniu 17 sierpnia 2009 roku umowy leasingu nr (...). Jednakże umowa ta, po spłacie zaległości przez pozwanego stanowiących przyczynę dokonanego rozwiązania, została pomiędzy stronami wznowiona. Następnie umowa ta ponownie została rozwiązana z uwagi na dalsze zaleganie przez pozwanego z zapłatą rat leasingowych. Powód podniósł, że ostatecznie pozwany jedynie częściowo uregulował swoje zadłużenie, zaś składające się na nie poszczególne należności zostały szczegółowo wskazane w wezwaniu do wykupienia weksla z 27 czerwca 2012 roku, skierowanym do pozwanego. Powód dodał, że do dnia dzisiejszego pozwany nie zwrócił mu leasingowanego sprzętu.

Powód podniósł, że pozwany nie udowodnił, aby noty obciążeniowe nie były mu dostarczane terminowo, a ponadto wskazał, że terminy płatności rat leasingowych oraz ich wysokość zostały ustalone bezpośrednio w łącznej stronie

umowie. Poza tym strony ustaliły w umowie, że niedoręczenie noty obciążeniowej pozwanemu nie zwalania go z obowiązku terminowego regulowania opłat wynikających z umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

08 maja 2009 roku pozwany P. J. (1) zawarł z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę leasingu finansowego numer (...), którego przedmiotem był unit stomatologiczny marki C.. Zgodnie z umową leasingu, pozwany miał zapłacić powodowi 36 równych rat leasingowych. Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu, które pozwany otrzymał przy zawarciu umowy i zapoznał się z ich treścią przed jej zawarciem.

Zgodnie z § 20 ust. 1 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, leasingodawca może rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym, po uprzednim wyznaczeniu leasingobiorcy dodatkowego terminu na piśmie, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek opłaty przekroczy 14 dni. W takim przypadku leasingodawca miał prawo do natychmiastowego przejęcia posiadania przedmiotu leasingu oraz do żądania zapłaty wszystkich pozostałych rat leasingowych.

W § 17 ust. 5 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu zostało zawarte postanowienie, że niedoręczenie leasingobiorcy noty obciążeniowej przez leasingodawcę nie zwalnia tego pierwszego z obowiązku terminowego regulowania opłat wynikających z umowy.

§ 17 ust. 2 stanowi, że należny od opłat podatek od towarów i usług leasingobiorca uiszcza w terminie wskazanym na fakturze wystawionej przez leasingodawcę.

(dowód: umowa leasingu finansowego k. 30-32;

ogólne warunki umowy leasingu k. 33-35)

Bezpośrednio po podpisaniu umowy leasingu pozwany nie rozpoczął spłacania rat leasingowych, ponieważ czekał na otrzymanie od powoda harmonogramu spłat, który po raz pierwszy został mu doręczony w sierpniu 2009 roku.

Pismem z 17 sierpnia 2009 roku powód poinformował pozwanego o rozwiązaniu w trybie natychmiastowym umowy leasingu numer (...) z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwanego z jej warunków, to jest niedokonywanie terminowych spłat rat leasingowych. Następnie do pozwanego zadzwonił pracownik działu windykacji powoda i poinformował go, że jeśli chce kontynuować umowę na dotychczasowych warunkach, to musi wpłacić kwotę 5.098 zł.

Z uwagi na powyższe pozwany dokonał 05 września 2009 roku wpłaty na wyżej wskazaną kwotę. Nie wpłacał jednak kolejnych rat leasingowych na konto powoda, ponieważ w dalszym ciągu czekał na faktury VAT lub noty obciążeniowe.

(dowód: przesłuchanie pozwanego P. J. (1) protokół elektroniczny rozprawy z 17 grudnia 2013 r. minuty 01:10:54 do 01:30:00 k. 212;

pismo (...) z 03 sierpnia 2009 roku wraz z harmonogramem spłat k. 39-40;

dowody wpłat z 05 września 2009 roku k. 177;

rozwiązanie umowy z 17 sierpnia 2009 roku k. 37)

Następnej wpłaty w wysokości 6.522,84 zł tytułem zaległych rat leasingowych pozwany dokonał 18 marca 2010 roku. Z uwagi na nieotrzymanie od (...) harmonogramów wpłat lub faktur VAT, pozwany ponownie zaprzestał płacenia kolejnych rat.

(dowód: przesłuchanie pozwanego P. J. (1) protokół elektroniczny rozprawy z 17 grudnia 2013 r. minuty 01:10:54 do 01:30:00 k. 212;

pismo (...) z 03 sierpnia 2009 roku wraz z harmonogramem spłat k. 39-40;

potwierdzenie przelewu z 10 marca 2010 roku k. 178)

22 lipca 2010 roku powód wystawił pozwanemu ostateczne wezwanie do zapłaty, w którym wskazał, że zaległa należność w wysokości 4.229,96 zł pozwany ma zapłacić w ciągu 3 dni od daty otrzymania niniejszego wezwania. Na kwotę tę składała się suma trzech rat o numerach 12-14 i wysokości 920,25 zł każda oraz kwota 1.469,21 zł tytułem zaległości w płatnościach do 31 marca 2010 roku. W przypadku braku spłaty powyższej zaległości, umowa leasingu miała ulec natychmiastowemu rozwiązaniu.

Powyższe wezwanie zostało wysłane do pozwanego 23 lipca 2010 roku listem poleconym.

Pozwany otrzymał ponadto informację telefoniczną z działu windykacji powoda, że do końca lipca 2010 roku ma wpłacić kwotę 3.000 zł, co też pozwany uczynił 30 lipca 2010 roku. Kwota ta została zaksięgowana na koncie powoda 02 sierpnia 2010 roku.

(dowód: przesłuchanie pozwanego P. J. (1) protokół elektroniczny rozprawy z 17 grudnia 2013 r. minuty 01:10:54 do 01:30:00 k. 212;

ostateczne wezwanie do zapłaty k. 78;

kserokopia pocztowej książki nadawczej k. 79

potwierdzenie przelewu z 30 lipca 2010 roku k. 179;

zestawienie rozrachunków do umowy (...) na 05 października 2010 roku k. 129)

Zgodnie z harmonogramem spłat, który został do pozwanego wysłany razem z pismem z 03 sierpnia 2009 roku informującym o zmianie stawki WIBOR, łączna wysokość rat, jakie pozwany miał wpłacić do lipca 2010 roku włącznie (raty nr 1-14), wynosiła 12.900,28 zł.

Do 30 lipca 2010 roku pozwany dokonał na rzecz powoda wpłat w łącznej wysokości 14.620,84 zł.

(dowód: przesłuchanie pozwanego P. J. (1) protokół elektroniczny rozprawy z 17 grudnia 2013 r. minuty 01:10:54 do 01:30:00 k. 212;

pismo z 03 sierpnia 2009 roku wraz z harmonogramem spłat k. 39-40;

zestawienie rozrachunków do umowy (...) na 05 października 2010 roku k. 129)

Kwota 1.469,21 zł wskazana w ostatecznym wezwaniu do zapłaty jako zaległość pozwanego w płatnościach do 31 marca 2010 roku, stanowiła różnicę pomiędzy kwotami wpłaconymi przez niego do tego momentu, a kwotą, na którą – zgodnie z zestawieniem rozrachunków do umowy (...) – składały się należności z tytułu rat leasingowych nr 1, 2, 3, 4 i 11, składka ubezpieczeniowa, opłata za wznowienie umowy leasingowej oraz podatek VAT.

(dowód: zestawienie rozrachunków do umowy (...) na 05 października 2010 roku k. 129;

ostateczne wezwanie do zapłaty k. 78)

Pismem z 05 października 2010 roku, które zostało doręczone pozwanemu 11 października 2010 roku, powód poinformował pozwanego, że rozwiązuje umowę leasingu nr (...) i równocześnie wezwał go do natychmiastowego i bezwarunkowego zwrotu przedmiotu leasingu.

(dowód: pismo z 05 października 2010 roku k. 38;

potwierdzenie odbioru k. 80)

Poza wpłatami na łączną kwotę 14.620,84 zł, pozwany dokonał na rzecz powoda następujących wpłat:

- 13 września 2010 roku – 1.000 zł,
- 10 grudnia 2010 roku – 1.000 zł,
- 17 lutego 2011 roku – 1.000 zł,
- 23 marca 2011 roku – 1.000 zł,
- 07 kwietnia 2011 roku – 1.000 zł,
- 12 maja 2011 roku – 1.000 zł,
- 13 czerwca 2011 roku – 1.000 zł,
- 15 lipca 2011 roku – 1.000 zł,
- 03 sierpnia 2011 roku – 3.300 zł,
- 09 września 2011 roku – 1.000 zł,
- 20 października 2011 roku – 1.000 zł,
- 14 listopada 2011 roku – 1.000 zł,
- 05 stycznia 2012 roku – 1.000 zł,
- 16 lutego 2012 roku – 1.000 zł,
- 09 marca 2012 roku – 1.000 zł,
- 12 kwietnia 2012 roku – 1.092,69 zł,
- 11 maja 2012 roku – 500 zł,
- 06 lipca 2012 roku – 270 zł.

(dowód: potwierdzenia wpłat i przelewów k. 177-179)

Na zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy leasingu nr (...), pozwany wystawił na zlecenie (...) S.A. weksel in blanco, bez protestu. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej, leasingodawca miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanego z tytułu wskazanej umowy leasingu, łącznie z odsetkami oraz kosztami powstałymi z jakiegokolwiek tytułu oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając pozwanego na siedem dni przed terminem płatności weksla.

Weksel został wypełniony przez powoda na kwotę 99.108,20 zł. Data płatności wyznaczona została na 10 lipca 2012 roku.

Pismem z 27 czerwca 2012 roku pozwany został wezwany do wykupienia weksla we wskazanym wyżej terminie i poinformowany, że na sumę wekslową w wysokości 99.108,20 zł składają się: wartość rozliczeniowa w wysokości 17.550 zł, koszty windykacji w kwocie 1.200 zł, odsetki od nieterminowych płatności obliczone zgodnie z załącznikiem w postaci noty odsetkowej w wysokości 688,10 zł, koszt ubezpieczenia przedmiotu leasingu w kwocie 63,08 zł oraz

kary za bezumowne korzystanie obliczone zgodnie z § 35 OWULO za okres od 05 października 2010 roku do 27 czerwca 2012 roku w wysokości 79.606,96 zł.

(dowód: weksel k. 17;

deklaracja wekslowa k. 5;

wezwanie do wykupienia weksla k. 6;

nota odsetkowa k. 7).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim: weksel wystawiony przez powoda, deklarację wekslową, wezwanie pozwanego do wykupu weksla z notą odsetkową, umowę leasingu, Ogólne Warunki Umowy Leasingu, oświadczenia powoda o rozwiązaniu umowy leasingu, ostateczne wezwanie pozwanego do zapłaty, a także harmonogramy spłat oraz zestawienie rozrachunków do umowy. Ponadto Sąd oparł się na dowodzie osobowym z przesłuchania pozwanego P. J. (1).

W niniejszym postępowaniu powód dochodził roszczenia z weksla, który miał charakter gwarancyjny i stanowił zabezpieczenie roszczeń łączącej strony umowy. Główna kwota składająca się na sumę wekslową została wskazana przez powoda jako kara za bezumowne korzystanie przez pozwanego z przedmiotu leasingu, liczona od dnia wystawienia oświadczenia o rozwiązaniu umowy. Kluczową kwestią wymagającą rozstrzygnięcia przez Sąd było więc ustalenie, czy oświadczenie z 05 października 2010 roku o rozwiązaniu przez powoda umowy nr (...) było skuteczne.

W pierwszej kolejności należy wskazać na § 20 ust. 1 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, zgodnie z którym w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, leasingodawca może rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym, po uprzednim wyznaczeniu leasingobiorcy dodatkowego terminu na piśmie, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek opłaty przekroczy 14 dni. Postanowienie to pokrywa się w zasadzie z treścią przepisu art. 709¹³ § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Jak więc wynika z powyższego, podstawą do skutecznego wypowiedzenia umowy leasingu przez leasingodawcę jest spełnienie określonych przesłanek. Przede wszystkim leasingobiorca musi pozostawać w zwłóce z zapłatą co najmniej jednej raty (tu: opłaty) leasingowej, a leasingodawca zobowiązany jest do wyznaczenia mu na piśmie odpowiedniego terminu dodatkowego do zapłacenia należności z zagrożeniem wypowiedzenia umowy. Trzecią przesłanką jest natomiast bezskuteczny upływ tego dodatkowego terminu.

Z ostatecznego wezwania do zapłaty (k. 78) wynika, że na 22 lipca 2010 roku pozwany posiadał zaległości wobec powoda na kwotę 4.229,96 zł, na którą składały się należności z trzech rat po 920,25 zł każda oraz kwota 1.469,21 zł. Podkreślić jednak należy, że z powyższego pisma nie wynika, w jaki sposób ta ostatnia zaległość powstała. Dopiero dokładna analiza zgromadzonych w sprawie dokumentów pozwoliła

Sądowi na ustalenie, że jest to różnica pomiędzy kwotami wpłaconymi przez pozwanego do marca 2010 roku włącznie, a kwotą , na którą – zgodnie z zestawieniem rozrachunków do umowy (...) – składały się należności z tytułu rat leasingowych nr 1, 2, 3, 4 i 11, składka ubezpieczeniowa, opłata za wznowienie umowy leasingowej oraz podatek VAT. Co jednak istotne – powód nie przedstawił w niniejszym postępowaniu faktury VAT nr (...), w oparciu o którą obciążył pozwanego kwotą 2.327,66 zł z tytułu podatku VAT za leasing finansowy, jak również faktury nr (...) wystawionej na kwotę 244 zł, stanowiącej opłatę za wznowienie umowy leasingowej. Brak jest również jakiegokolwiek dowodu, że powyższe faktury w ogóle zostały wystawione lub że zostały doręczone pozwanemu, a z przesłuchania P. J. (1)

wynika wręcz, że ich nie otrzymał i dlatego nie był w stanie ustalić, skąd wzięła się kwota zaległości wskazana przez powoda w ostatecznym wezwaniu do zapłaty. Samo zaś wskazanie tychże faktur w zestawieniu rozrachunków do umowy (...) (k. 129), nie jest tożsame z wykazaniem i udowodnieniem powyższych okoliczności. Mając dodatkowo na uwadze § 17 ust. 2 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, zgodnie z którym należny od opłat podatek od towarów i usług leasingobiorca uiszcza w terminie wskazanym na fakturze wystawionej przez leasingodawcę, Sąd uznał, że zarówno kwota 2.327,66 zł, jak i 244 zł nie stała się wymagalna. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że jak wynika ze zgromadzonych dowodów, na dzień wystawienia ostatecznego wezwania do zapłaty pozwany posiadał jedynie harmonogram spłat rat leasingowych. Brak jest – jak już była o tym mowa – jakiegokolwiek dowodu wskazującego, że pozwany został wezwany do zapłaty podatku VAT oraz opłaty za wznowienie umowy leasingowej. Porównując natomiast wysokość łącznych wpłat dokonanych przez pozwanego do 30 lipca 2010 roku (to jest kwoty 14.620,84 zł) z sumą rat leasingowych, jakie do tego momentu winien był uiścić zgodnie z harmonogramem (12.900,28 zł k. 40), należy dojść do przekonania, że pozwany posiadał nadpłatę w wysokości 1.720,56 zł. Nie sposób więc uznać, że termin do zapłaty zaległych należności upłynął mu bezskutecznie.

W tym miejscu należy odnieść się do daty sporządzenia i wysłania ostatecznego wezwania do zapłaty. Powód nie przedstawił bowiem dowodu doręczenia pozwanemu powyższego pisma, zaś pozwany kwestionował fakt jego otrzymania. Sąd miał na uwadze przedstawioną przez powoda i poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię pocztowej książki nadawczej, z której wynika, że 26 lipca 2010 roku powód wysłał do pozwanego list polecony. Biorąc zaś pod uwagę, że ostateczne wezwanie do zapłaty zawiera stan zaległości na 22 lipca 2010 roku, wysoce prawdopodobnym jest w ocenie Sądu, iż to właśnie powyższe pismo zostało wysłane do pozwanego 26 lipca 2010 r. Jednakże ze względu na brak potwierdzenia jego odbioru przez pozwanego, Sąd doszedł do przekonania, iż okres, jaki powinno się przyjąć na dostarczenie takiej przesyłki, to siedem dni. Nawet jednak jeśli pozwany otrzymał oświadczenie o wypowiedzeniu w ciągu czterech dni (co stanowi zdaniem Sądu okres minimalny), to dodając do tego wyznaczony mu trzydniowy termin na uregulowanie zaległości, uznać należy, iż pozwany zareagował na wezwanie i nie uchybił terminowi wskazanemu przez powoda. Jak wynika bowiem z potwierdzenia przelewu (k. 179), pozwany dokonał 30 lipca 2010 roku wpłaty na konto powoda w wysokości 3.000 zł i kwota ta została zaksięgowana na koncie (...) 02 sierpnia 2010 roku. Dlatego też twierdzenia powoda, że pozwany uregulował swoje zaległości już po upływie trzydniowego terminu, nie zasługują na uwzględnienie.

Reasumując powyższe rozważania należy stwierdzić, iż wypowiedzenie przez powoda 05 października 2010 roku umowy leasingu było bezskuteczne, a to z uwagi na niezaimstnienie wszystkich przesłanek (zarówno ustawowych, jak i umownych) warunkujących skuteczne złożenie takiego oświadczenia. Skoro bowiem pozwany w wyznaczonym mu terminie uregulował należności wskazane w ostatecznym wezwaniu do zapłaty, a tym samym nie posiadał wówczas wobec powoda żadnych zaległych opłat, brak było podstaw do wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym. Niezwykle istotne są w tym kontekście ustalenia Sądu, iż kwota z tytułu podatku VAT oraz z tytułu opłaty od wznowienia umowy leasingu, nie była wymagalna, a tym samym powód nie mógł nimi skutecznie obciążyć pozwanego. Jak słusznie wskazał powód w piśmie stanowiącym odpowiedź na zarzuty pozwanego, to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, iż suma wekslowa została wpisana w wysokości przewyższającej jego rzeczywisty dług. Przedstawiając dowody wpłat oraz harmonogramy spłat poszczególnych rat, P. J. (1), w ocenie Sądu, wykazał wskazaną okoliczność. Pozwany udowodnił więc, że na 30 lipca 2010 roku wpłacił na rzecz powoda większą kwotę, aniżeli wynikająca z harmonogramu i not obciążeniowych, czy nawet faktur obejmujących należności z tytułu składki ubezpieczeniowej. Z kolei powód nie wykazał, aby pozostałe kwoty składające się na sumę wekslową, były mu od pozwanego należne. Przedstawił wprawdzie zestawienia, z których wynikają poszczególne należności, jednak nie wykazał, aby kwota 2.327,66 zł oraz 244 zł była wymagalna i mogła być żądana od pozwanego. Nie przedstawił bowiem ani odpowiedniej faktury, ani wezwania kierowanego do pozwanego, w których wskazane kwoty byłyby wyszczególnione. Kwoty te nie były także ujęte w notach obciążeniowych wystawianych pozwanemu. Wszystkie powyższe okoliczności w zestawieniu z dowodem z przesłuchania pozwanego wskazują jednoznacznie, że pozwany w ogóle nie wiedział, iż powinien uiścić powyższe należności, ponieważ nie został wezwany do ich zapłaty.

Sąd nie neguje przy tym, że po dokonaniu 30 lipca 2010 roku wpłaty 3.000 zł, pozwany w dalszym ciągu nieregularnie spłacał raty leasingowe. Wskazują na to załączone przez niego dowody wpłat i przelewów bankowych, których powód nie kwestionował w toku niniejszego procesu. Żeby jednak dokonać skutecznego wypowiedzenia umowy, powód winien wysłać do pozwanego nowe ostateczne wezwanie do zapłaty, z wyszczególnieniem wszystkich zaległości i ponownym wezwaniem do ich uregulowania w wyznaczonym terminie. W kontekście omówionych wcześniej okoliczności i dokonanych przez Sąd ustaleń, wezwanie do zapłaty z 26 lipca 2010 roku było już bowiem nieskuteczne. Zawierało ono wezwanie do zapłaty określonych kwot, które pozwany w odpowiednim czasie uiszczył. Odpadła tym samym jedna z przesłanek (bezskuteczny upływ dodatkowego terminu) koniecznych do dokonania skutecznego wypowiedzenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że weksel został wystawiony nienależycie, w związku z czym powództwo podlegało oddaleniu w całości. Niewykazanie przez powoda, że umowa została skutecznie rozwiązana, czyni jego roszczenie o zapłatę z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu leasingu, bezprzedmiotowym i niezasadnym. Skoro bowiem nie doszło do wypowiedzenia umowy, należy przyjąć, że trwała ona nadal, zaś pozwany korzystał z przedmiotu leasingu na dotychczasowych warunkach wynikających z umowy nr (...). Z tych samych względów nienależne jest roszczenie o zapłatę kwoty 1.200 zł tytułem kosztów windykacji, do której prowadzenia w świetle dokonanych ustaleń nie było żadnych podstaw. Jeśli chodzi natomiast o wartość rozliczeniową, która obejmuje pozostałe zdyskontowane raty leasingowe (rata nr 18-36), to zgromadzony materiał dowodowy w postaci potwierdzeń wpłat i przelewów przedstawionych przez pozwanego wskazuje, że ostatecznie spłacił on wszystkie 36 rat określonych w umowie. Dlatego też również w tym zakresie żądanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd wskazuje równocześnie, że z przedstawionych przez powoda dokumentów trudno jest wywnioskować, w jaki sposób i na jakie należności zaliczał on poszczególne wpłaty pozwanego. Przykładem jest wpłacenie przez P. J. (1) 05 września 2009 roku kwoty 5.098 zł, która znacznie przekraczała sumę rat leasingowych należnych do tego momentu. Z zestawienia rozrachunków wynika wprawdzie, że odpowiednią część tej kwoty powód mógł zaksięgować na poczet należności z tytułu podatku VAT. Mając jednak na uwadze poczynione ustalenia i niewykazanie przez (...) S.A. w toku niniejszego procesu, że kwota 2.327,66 zł była wymagalna, nieprawidłowe było również przedstawione przez powoda wyliczenie odsetek (k. 7), dotyczące między innymi raty numer 4, która stała się wymagalna 31 sierpnia 2009 roku, a z noty odsetkowej wynika, że pozwany uregulował ją dopiero 11 marca 2010 roku. Tymczasem, jak wskazano wyżej, wpłacona przez pozwanego kwota 5.098 zł pokrywała należność z tejże raty, ponieważ niezasadnym było zarachowanie tej kwoty na poczet podatku VAT. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że przedstawiona przez powoda nota odsetkowa jest niewystarczająca, nieprawidłowa i dlatego nie stanowi dostatecznego wykazania wysokości dochodzonych odsetek.

Mając na uwadze, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy okazało się bezskuteczne, zeznania świadków K. K., R. G. i M. P. były nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Świadczenie ci opisali i przedstawili procedury obowiązujące w (...) S.A., związane z zawieraniem umów, sprawdzaniem terminowości spłacania należności przez poszczególnych klientów oraz rozwiązywaniem umów z powodu zalegania przez leasingobiorców z płatnościami. Zeznania te miały bowiem wykazać między innymi, kto w imieniu powoda jest uprawniony do wystawiania i podpisywania oświadczeń o rozwiązaniu umowy i czy wypowiedzenie złożone pozwanemu było sporządzone prawidłowo i przez uprawnioną do tego osobę. Ze względu jednak na stwierdzenie przez Sąd braku wszystkich przesłanek niezbędnych do skutecznego rozwiązania umowy leasingu, zeznania wskazanych świadków nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, które Sąd oparł przede wszystkim na dowodach z dokumentów.

Z uwagi na powyższe, powództwo podlegało oddaleniu w całości, zaś na podstawie art. 496 k.p.c. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 04 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 848/12 został uchylony (punkt I i II sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i wynikającej z tego przepisu zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na oddalenie powództwa w całości, należało uznać, że to powód przegrał niniejszy spór.

Na koszty procesu poniesione przez pozwanego P. J. (1) składała się kwota 3.600 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa (punkt III sentencji wyroku).

Brak było natomiast podstaw do uwzględnienia żądania pełnomocnika pozwanego zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w kwocie dwukrotności kosztów minimalnych. W ocenie Sądu nie zachodzą przesłanki, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 j.t.) sprawa nie jest zawiła, a nakład pracy pełnomocnika nie był w ocenie Sądu większy niż przeciętnie. Poza tym poziom obsługi prawnej pełnomocnika pozwanego, w szczególności na sali rozpraw, był w ocenie Sądu wysoce nieprofesjonalny. Równocześnie w niniejszym postępowaniu nie wystąpiły nadzwyczajne, szczególne okoliczności, które zwiększałyby diametralnie nakład pracy niezbędnej do prawidłowej realizacji obowiązków profesjonalnego pomocnika procesowego.

Z uwagi na fakt, że pozwany został w całości zwolniony od kosztów sądowych w sprawie, należało obciążyć powoda (...) S.A. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu brakującą opłatą od zarzutów, od uiszczenia której pozwany został zwolniony, w oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 98 k.p.c.